

Китоби Дониёл — Рақами ёздаҳ

Санҷишҳои нубувзатӣ дар торикӣ ва болоравии сурам Now, we all know that because God is not one-sided and doesn't move merely on the basis of personal preference, He permits the pressure that comes through our relationships and our circumstances to reveal who and what we truly are. So now, in the darkness, we are all being tested. And by those tests, what is really in us is being exposed. There's a crisis in us; there's a crisis in our nation; there's a crisis in the church, in our communities, in the economy. There is chaos and confusion, but the tests reveal whether we are people of the Light or whether we have only spoken about the Light while living by another spirit. The darkness is making this distinction very clear. Now, because God is allowing the darkness to increase, in that darkness there are all these tests. And the test reveals who we really are and what we really believe. It reveals where we have hidden idols in our lives. It reveals where the enemy has managed to weave strongholds of fear and compromise into our souls. And in this hour, God is not merely interested in outward confession; He is after truth in the inward parts. He is exposing every false refuge. He is shaking every hidden structure that has been built on something other than Christ. This means that every prophetic word, every sermon, every song, every spiritual claim is now being weighed in the balance of reality. In the darkness, we find out whether our language has been true or merely inspirational. We discover whether our proclamations were rooted in obedience or in imagination. We discover whether our worship came from surrender or from self-interest. And in this hour, the Lord is drawing a line between what is of Him and what has merely borrowed His name. At the same time, another reality is emerging. As the darkness deepens, there is a pressure in the world system to create an image—to form a visible, compelling, imitated representation of power, truth, and authority that people can bow to. This image is not merely political; it is spiritual, cultural, psychological, and economic. It offers people a substitute for the presence of God. It offers certainty without repentance, belonging without holiness, identity without surrender, and unity without truth. This is why the time of testing is so serious. If people do not love the truth inwardly, they will seek comfort in a false image outwardly. If they do not stand in the fear of the Lord, they will bow to the fear of man. If they do not worship in spirit and in truth, they will eventually submit to a crafted alternative that

satisfies the flesh while opposing God. The image rises where truth has been neglected. So the darkness is not only testing the people of God; it is also preparing the stage for counterfeit glory. And many will not discern the difference because they have trained themselves to respond to charisma instead of holiness, to spectacle instead of substance, to emotional stimulation instead of obedience. What looks powerful will not necessarily be pure. What appears unified will not necessarily be righteous. What sounds spiritual will not necessarily be from the Spirit of God. Therefore, this is the hour to return to the secret place, to return to repentance, to return to the fear of the Lord, to return to a love of truth at any cost. We must ask God to search us deeply and remove from us every agreement with darkness. We must ask Him to burn away every false affection, every hidden compromise, every appetite for what only looks like life. Because only those who are inwardly aligned with the Lamb will be able to stand when the image demands outward allegiance. And let us understand this clearly: darkness does not create truth or falsehood; it reveals them. Pressure does not invent our loyalties; it exposes them. The crisis does not make us something we were not; it manifests what has been formed in secret over time. So in this hour, the mercy of God is allowing exposure before final hardening. He is giving opportunity for repentance before delusion becomes judgment. The rise of the image and the testing in darkness are happening together. One reveals who belongs to God; the other gathers those who prefer a substitute. One purifies the Bride; the other assembles the worshipers of the image. One leads to greater intimacy with Christ; the other leads to deeper agreement with rebellion. And in the middle of these two realities, the church must awaken, discern, repent, and stand firm.

Jeff Pippenger

2023-12-06

Боби якуми Дониёл паёми фариштаи якумро ифода мекунад, ва боби дуюм паёми фариштаи дуюмро ифода мекунад. Дар рамзшиносии нубувватӣ, паёми аввал ин аст, ки аз Худо битарсед, паёми дуюм ин аст, ки Худоро ҷалол диҳед, ва паёми сеюм соати довариро муайян месозад. Пеш аз он ки бевосита ба боби дуюми Дониёл ворид шавем, андаке бознигарӣ лозим аст. Паёми фариштаи дуюм пеш аз ҳама сукути Бобилро муайян мекунад.

Ва фариштаи дигаре аз ақиби ӯ омад ва гуфт: «Бобил, он шаҳри бузург, сукут кард, сукут кард, зеро ки ӯ ҳамаи халқҳоро аз майи ғзаби зинои худ нӯшонид». Ваҳй 14:8.

Фариштаи дуҷум сукути Бобилро чунин муайян мекунад, ки вай «ҳамаи халқҳоро аз шароби ғзаби зинои худ нӯшонид». Сукути вай посухест ба он ки вай бо ҳамаи халқҳо зино кардааст. Ин зино тавассути таълимоти дурӯғини вай ба амал меояд, ки ҳамчун «шароб» тасвир шудааст. Калисои католикӣ аз бисёр таълимоти ботил иборат аст, аммо таълимоти дурӯғине, ки бевосита бо сукути вай вобаста аст, ҳамон таълимоти дурӯғинист, ки «ғзаби» вайро ба вучуд меоварад. Он таълимот омезиши калисо ва давлат аст, ба гунае ки калисо бар ин робита ҳукмронӣ мекунад. Ғзаби калисои католикӣ таъқиботи онҳост нисбат ба касоне ки вай онҳоро бидъатгузор мешуморад. Ғзаби вай тавассути зинои вай бо подшоҳони замин иҷро мешавад. Бе иртиботи вай бо подшоҳони замин ва бидуни назорати вай бар онҳо, вай қудрати таъқиб кардани касонеро, ки онҳоро бидъатгузор муайян мекунад, намедошт. Пас, сукути дуҷуми вай он нуқтаро дар оянда нишон медиҳад, ки вай метавонад бори дигар ғзаби худро, чунон ки дар гузашта мекард, ба амал оварад, ва ин ба воситаи зинои вай бо подшоҳони замин ба вучуд меояд. Подшоҳони замин бо нӯшидани дурӯғҳои вай ба ин муносибати ғайришаръӣ дохил мешаванд. Сукути Бобил бори охир дар Ваҳй, боби ҳаждахум, эълон карда мешавад.

Ва баъд аз ин чизҳо фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд ва қудрати азиме дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр бо қувват нидо карда, гуфт: «Бобили бузург сукут кард, сукут кард, ва маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратовар гардид. Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ғзаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматӣ вай сарватманд шудаанд». Ва овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва ба балоҳои вай гирифта нагардед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавр подош диҳед, чунон ки вай ба шумо подош додааст; ва мувофиқи аъмолаш барояш дучандон дучандон диҳед; дар ҳамон ҷом, ки вай пур кардааст, барояш дучандон пур кунед». Ваҳй 18:1–6.

Пиллаи озмоишии калисои католикӣ дар соли 1798 ба поён расид, аммо вай дар бӯҳрони наздикшавандаи қонуни якшанбе боз таъқиботеро, ки дар асрҳои торик анҷом дода буд, такрор хоҳад кард.

Лекин Манинг сенга қарши бир неча нарсам бор: сен ўзини пайғамбар аёл деб атаган ўша Изабел аёлга йўл қўйяпсан; у қулларимга таълим бериб, уларни зинога ва бутларга қурбон қилинган нарсаларни ейишга йўлдан оздирмоқда. Мен унга ўз зиносидан тавба қилиши учун вақт бердим, аммо у тавба қилмади. Мана, Мен уни тўшакка ташлайман, у билан зино қилувчиларни ҳам, агар қилмишларидан тавба қилмасалар, қаттиқ мусибатга соламан. Ваҳй 2:20–22.

Ба ӯ як ҳазору дусаду шаст сол дода шуд, то тавба кунад, аммо ӯ рад намуд. Сеюним соли хушсолӣ, ки ба Кӯҳи Кармил оварда расонд, ба Изабал дода шуда буд, то тавба кунад, вале ӯ низ рад намуд. Дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида, нахустини подшоҳони замин, ки дар айёми охир бо ӯ зино мекунанд, Иёлоти Муттаҳида аст, яъне

хайвони заминии Ваҳй боби сездаҳ. Пас он чоми замони имтиҳонии худро пур кардааст.

«Бузургтарин ва аз ҳама бештар мунаввару неъматёфтаи миллат бар рӯи замин Иёлотӣ Муттаҳида мебошад. Инояти меҳрубони Илоҳӣ ин кишварро паноҳ додааст ва беҳтарин баракатҳои Осмонро бар он рехтааст. Дар ин ҷо таъкибшудагон ва мазлумон паноҳ ёфтаанд. Дар ин ҷо имони масеҳӣ дар покии худ таълим дода шудааст. Ин халқ қабулқунандагони нури азим ва марҳаматҳои бемисл будаанд. Аммо ин атоҳо бо носипосӣ ва фаромӯш кардани Худо посух дода шудаанд. Он Беинтиҳо бо миллатҳо ҳисобу китоб дорад, ва гуноҳи онҳо мутаносиб ба нуре аст, ки рад кардаанд. Акнун дар дафтари Осмон бар зидди кишвари мо сабти даҳшатноке истодааст; аммо чинояте, ки паймонаи шарорати онро пур хоҳад кард, ин аст, ки шариати Худоро ботил месозад.

«Дар миёни қонунҳои одамон ва амрҳои Яҳува охири низои бузурги муборизаи байни ҳақиқат ва ботил фаро хоҳад расид. Ба ин ҷанг мо ҳоло ворид шуда истодаем, — ҷанге на миёни калисоҳои рақибе, ки барои бартарӣ талош мекунанд, балки миёни дини Китоби Муқаддас ва дини афсона ва аңғана. Қувваҳое, ки дар ин мубориза бар зидди ҳақиқат ва росткорӣ муттаҳид хоҳанд шуд, ҳоло ғаёлона дар амаланд». Рӯҳи нубувват, ҷилди 4, 398.

Дар қонуни якшанбе нишони ҳайвон ҷорӣ карда мешавад ва ба ин васила «шариати Худо ботил гардонида мешавад». Пеш аз қонуни якшанбе, сурати ҳайвон дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида ташаккул меёбад. Қонуни якшанбе дар як лаҳзаи муайяни замон фаро мерасад, аммо ташаккули сурати ҳайвон як давраи замон аст. Он давраи замон ҳамон давраи нубувватист, ки бо умри Дониёл ифода ёфтааст, чунон ки дар боби якуми китоби Дониёл бо ҳафтод соли асорат нишон дода шудааст. Он ҳафтод сол бо Еҳӯёқим оғоз ёфт, ки рамзи он аст, ки паёми аввал 11 сентябри соли 2001 қувватманд гардонида шуд, ва бо ботил гардонидани шариати Худо ба анҷом расид, чунон ки бо «фармон»-и Куруш ифода шудааст.

Таърихи ҳаёти набавии ҳафтодсолаи Дониёл рамзии чандин хатҳои нубувват аст. Он замони мӯҳрғузори яксаду чилу чор ҳазорро ифода мекунад. Он раванди озмоиши сесадамиро ифода мекунад, ки дар се ғариштаи Ваҳй боби чордаҳум ба тасвир омадааст, ва сохтори калимаи ибронии «ҳақиқат»-ро ифода менамояд. Он поксозии писарони Ловиро ифода мекунад, ки ба воситаи ғариштаи аҳд анҷом дода мешавад. Он бо он ифода меёбад, ки Масеҳ ду бор маъбадро пок кард. Он бо муртадшавии тадриҷӣ дар дохили Ерусалим дар бобҳои ҳаштум ва нӯҳуми Ҳизқиёл ифода мегардад. Он ҳамчунин таърихеро ифода мекунад, ки дар он сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида ташаккул меёбад.

Тасвири ҳайвон ҳамчунин бо зинои Изобал бо Аҳъоб, зинои Ҳиродус бо Ҳиродия, ғӯсолаи тиллоии исёни Ҳорун, ду маъбади сохтаи тақаллубии ибодати Ёробъом, ки дар Байт-Ил ва Дон ҷой доштанд, ва анбиёи Баал ва анбиёи Ашторот дар қиссаи кӯҳи Кармил ифода мешавад. Ягона таърифи тасвири ҳайвон дар навиштаҳои Эллен Уайт иттиҳоди калисо ва давлат аст, бо он ки калисо бар ин муносибат ҳукмронӣ мекунад. Ҳамин масъалаи ҳукмрон шудани калисо бар давлат моҳияти он чизест, ки санади муқаддас, яъне Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико, барои пешгирӣ аз он тарҳрезӣ гардида буд. Ҳангоме ки асли ҷудои калисо ва давлат аз ҷониби ҳайвони заминӣ дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда

канор гузошта мешавад, иттиҳоди комили калисо ва давлат дар Иёлотии Муттаҳидаи Амрико ба анҷом хоҳад расид.

Аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида озмоиши аёни вучуд дорад, ки бар он асос ёфтааст, ки донишҷӯёни нубувват ташаккули сурати ҳайвонро шиносанд. Мо ҳоло дар поёни бисёр наздики он раванд қарор дорем. Дар раванди ташаккули сурати ҳайвон чандин ҳаракатҳо ҳастанд, ки ба инкишофи комил дар қонуни якшанбе, ки дар он нишони ҳайвон маҷбуран қорӣ мегардад, мусоидат мекунад. Ҳаракатҳои сиёсӣ, ҳаракатҳои динӣ, ҳаракатҳои иҷтимоӣ ва ҳаракатҳои молиявӣ вучуд доранд. Ба воқеаҳои таваҷҷуҳ кунед, ки дар порчаи зерин дар иртибот бо ташаккули сурати ҳайвон ба онҳо ишора шудааст.

«Аллакай омодагӣ пеш меравад ва ҳаракатҳои идома доранд, ки дар натиҷаи онҳо сурати ҳайвон сохта хоҳад шуд. Дар таърихи замин воқеаҳои ба амал оварда хоҳанд шуд, ки пешгӯиҳои нубувватро барои ин рӯзҳои охир ба иҷро хоҳанд расонд» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 976.

Ташаккули сурати ҳайвон омодагии рӯ ба пешро дар бар мегирад, ки «рӯйдодҳо» ва «ҳаракатҳо»-ро низ фаро мегирад, ҳар ду ба шакли ҷамъ. Таърихе, ки бо ҳафтод соли асирии Дониёл намояндагӣ шудааст, бо Ехӯёким оғоз ёфта, бо фармони Куруш ба анҷом расид. Исо анҷоми чизро ба воситаи оғози чизе мисол меоварад, ва «фармоне» вучуд дорад, ки оғози он давраеро намояндагӣ мекунад, ки ҳафтод соли нубуввати Дониёл намунаи он аст. Он «фармон» Қонуни USA Patriot буд, ки ошкоро бар ҳамлаи Ислон, яъне войи сеюм, бино ёфта буд. Аммо бар хилофи фармонҳои иҷроияи диктаторонаи Иброҳим Линколн дар Ҷанги шаҳрвандӣ, ё Франклин Рузвелт дар Ҷанги дуёми ҷаҳон, Қонуни Patriot то ҳол дар қувва аст ва ба эҳтимоли зиёд, ҳар қадар ки душманиҳо бо Исломи ҷаҳонӣ афзоиш ёбанд, он тақвият ва мустаҳкамтар хоҳад шуд. Фармонҳои иҷроия дар ҳам Ҷанги шаҳрвандӣ ва ҳам Ҷанги дуёми ҷаҳон бо анҷоми душманиҳо поён ёфтанд, вале душманиҳо бо Исломи ҷаҳонӣ поёне нахоҳанд дошт, балки ҳамлаҳои террористии рӯ ба афзоиш дар саросари ҷаҳон бештар хоҳанд шуд.

Дар фарҳанги Ғарб ду фалсафаи асосии ҳуқуқӣ вучуд дорад: ҳуқуқи англисӣ ва ҳуқуқи румӣ. Мабнои ҳуқуқи англисӣ он аст, ки шахс то замоне ки гуноҳкораш исбот нагардад, бегуноҳ шумурда мешавад; ва мабнои ҳуқуқи румӣ он аст, ки шахс то замоне ки бегуноҳиаш исбот нагардад, гуноҳкор шумурда мешавад. Қонуни USA Patriot Act намунаи классикии ҳуқуқи румӣ мебошад ва бевосита ба муқобили ҳуқуқи англисӣ меистад. Ин яке аз ҳамон «рӯйдодҳо»-ест, ки дар раванди ташаккули сурати ваҳшӣ ба вуқӯъ оварда мешуд. Агар Иёлотии Муттаҳида бихоҳад ба сурати католикият табдил ёбад, пас фалсафаи мазҳабӣ ва сиёсии католикӣ мебоист дар Иёлотии Муттаҳида пеш аз татбиқи нишони ваҳшӣ барқарор карда мешуд.

«Ин мавзӯ бар зехни ман саҳт фишор меорад. Онро ба назар гиред; зеро ин масъалае бисёр бузург ва дорои аҳамияти фароҳ аст. Бо қадоме аз ин ду табақа манфиати худро ҳамсон хоҳем сохт? Мо ҳоло интиҳоби худро месозем, ва ба зудӣ фарқро миёни он ки Худро хизмат мекунад ва он ки Ёро хизмат намекунад, хоҳем дид. Боби чоруми

Малокиро бихонед ва дар бораи он чиддан андеша кунед. Рӯзи Худо рост бар сари мост. Дунё калисоро ба худ мутобик кардааст. Ҳар ду дар ҳамоҳангӣ мебошанд ва бар пояи сиёсате кӯтоҳандешона амал мекунанд. Протестантҳо бар ҳокимони мамлакат таъсир хоҳанд расонд, то қонунҳое қабул карда шаванд, ки бартарию аздастрафтаи марди гуноҳро барқарор созанд, он касе ки дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки ӯ Худост. Усулҳои Рими католикий зерин ғамхорӣ ва ҳимояти давлат гирифта хоҳанд шуд. Ин осоиёни миллии ба зудӣ бо ҳалокати миллии пайравӣ хоҳад шуд. Эътирози ҳақиқати Китоби Муқаддас дигар аз ҷониби онҳое, ки қонуни Худоро қоидаи зиндагии худ накардаанд, таҳаммул карда нахоҳад шуд. Он гоҳ садое аз қабрҳои шаҳидон шунида хоҳад шуд, ки бо ҷонҳое намоёндагӣ шудаанд, ки Юҳанно онҳоро барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ, ки ба он пойбанд буданд, кушташуда дид; он гоҳ аз ҳар фарзанди ҳақиқии Худо ин дуо боло хоҳад рафт: “Вақти он аст, эй Худованд, ки амал кунӣ: зеро онҳо қонуни Туро ботил гардониданд.” General Conference Daily Bulletin, January 1, 1900.»

Порчаи қаблӣ замонро муайян мекунад, ки дар он «усулҳои католикии румӣ таҳти ғамхорӣ ва ҳимояи давлат гирифта хоҳанд шуд», ва ин ҳангоми қонуни якшанбе ба вуқӯъ меояд. Қонуни якшанбе анҷоми давраи рамзист, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Санади «Патриот» дар оғоз, қонуни якшанберо дар анҷом пешнамоӣ мекунад. Ду ҳодисае, ки барои ташаккул додани ҳайкали ваҳшӣ ба амал оварда шуданд, омадани Войи сеюм ва баъдан Санади «Патриот» буданд.

Ташаккули сурати ҳайвон он озмоишест, ки дар он сарнавишти абадии мо ҳал хоҳад шуд, ва он пеш аз қонуни якшанбе фаро мерасад. Дар вақти қонуни якшанбе муҳлати имтиҳони мо ҳамчун Адвентистони рӯзи ҳафтум ба поён мерасад, ва маҳз дар ҳамон ҷо мӯҳри намоён зада мешавад ва парчам барафрохта мегардад. Ташаккули сурати ҳайвон пеш аз қонуни якшанбе, пеш аз мӯҳргузорию намоён, ва пеш аз поёни муҳлати имтиҳон воқеъ мегардад.

«Худованд ба ман равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани давраи имтиёз ташаккул хоҳад ёфт; зеро он озмоиши бузург барои халқи Худо хоҳад буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо ҳал хоҳад шуд. Мавқеи шумо ҷунун омехтаи бетартиби носозгориҳост, ки танҳо андаке фирефта хоҳанд шуд. »

«Дар Ваҳйи 13 ин мавзӯ ба таври рӯшан баён шудааст; [Ваҳйи 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].»

«Ин озмоишест, ки халқи Худо бояд пеш аз мӯҳр шуданашон дошта бошанд. Ҳамаи онҳое ки содиқии худро ба Худо бо риоя кардани шариати Ӯ исбот карданд ва аз пазируфтани шанбеи қалбакӣ сарпечӣ намуданд, зерин парчами Худованд Худо, Яхува, қарор хоҳанд гирифт ва мӯҳри Худои зиндари хоҳанд гирифт. Онҳое ки ҳақиқати асли осмонӣ доштари тарк мекунанд ва шанбеи якшанbero мепазиранд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт» Manuscript Releases, volume 15, 15.

Муддате, ки барои ташаккули сурати ҳайвон муқаррар шуда буд, бо ҳафтаи соли асирии Дониёл муаррифӣ гардида буд. Дониёл нахуст аз имтиҳони тарсидан аз Худо гузашт, зеро интиҳоб кард, ки танҳо аз хӯроки Худо бихӯрад. Аввалин имтиҳони Дониёл имтиҳони

парҳезӣ буд. Имтиҳони дуҷуми Дониёл имтиҳони босирагӣ буд, ки дар поёни як давраи озмоишии даҳрӯзаи хӯрдани ғизои Худо, бар хилофи хӯрдани ғизои Бобил, руҳ дод. Муваффақияти он парҳез дар намуди ҷисмонии Дониёл зоҳир гардид. Имтиҳони дуҷум имтиҳони босирагӣ аст. Имтиҳони аввал имтиҳони парҳезӣ аст. Дониёл имони худро зоҳир намуд ва аз имтиҳони аввал гузашт, аммо дар имтиҳони дуҷум Дониёл пешакӣ дида наметавонист, ки оё ӯ аз онҳое, ки аз ғизои Бобил меҳӯрданд, «фарбеҳтар ва зеботар» ба назар хоҳад расид ё не. Ҳамеша одамоне ҳастанд, ки бисёр хуб менамоянд, аммо ахлот меҳӯранд, ва ислоҳгарони вичдондори соҳаи тандурустӣ ҳастанд, ки мисли марги роҳрав менамоянд.

Машқи худинтизомӣ ва имони Дониёл дар озмоиши аввал чизе буд, ки ӯро аз озмоиши дуҷум гузаронд, гарчанде ки натиҷаи давраи дуҷуми озмоиш бо «торикӣ» пӯшида шуда буд. Миллериён, ки 11 августи соли 1840 китоби кучакро хӯрданд, пас аз он Худоро дар эълони паёми Фигони Нимашаб ҷалол доданд, ҳангоме ки он паём чун мавҷи азими баҳр бар саросари кишвар паҳн мегашт. Озмоиши дуҷум озмоиши бинишист, ки пеш аз он озмоиши парҳезии ҳақиқӣ ва рӯҳонӣ меояд ва сипас аз пайи он озмоиши санҷиши набавӣ меравад. Озмоиши дуҷум намоиши дидории он имонро талаб мекунад, ки дар озмоиши аввал эътироф шуда буд.

Акнун имон асоси чизҳост, ки ба онҳо умед дорем, ва бурҳони чизҳост, ки дида намешаванд. Зеро ба воситаи он пирон шаҳодати неқ ёфтанд. Ибриён 11:1, 2.

Боби дуҷуми Дониёл як имтиҳони назарист, ки танҳо дар сурате бомуваффақият анҷом меёбад, агар парҳезе, ки дар имтиҳони аввал интиҳоб шуда буд, ба раванди имтиҳон ғаёлона татбиқ гардад.

Зеро руъё барои вақти муайяншуда ҳанӯз аст; аммо дар анҷом он сухан хоҳад гуфт ва дурӯғ нахоҳад гуфт: агарчи таъхир намояд, онро мунтазир бош; зеро он ҳатман хоҳад омад, таъхир нахоҳад кард. Инак, ҷони касе ки мағрур шудааст, дар ӯ рост нест; аммо одил бо имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабаккук 2:3, 4.

Натиҷаи озмоиши дуҷум дар торикӣ гузошта мешавад, то маълум гардад, ки оё имони эътирофшудаи озмоиши аввал имони ҳақиқӣ буд ё не.

«Нуре махсусе, ки ба Юҳанно дода шуд ва дар ҳафт раъд ифода ёфт, тасвири рӯйдодҳое буд, ки таҳти паёмҳои фариштаи якум ва дуҷум ба вуқӯъ мепайвастанд. Барои мардум беҳтар набуд, ки ин чизҳоро донанд, зеро имони онҳо ҳатман бояд озмуда мешуд. Дар тартиби Худо ҳақиқатҳои бас аҷоиб ва пешрафта бояд эълон мегардиданд. Паёмҳои фариштаи якум ва дуҷум бояд эълон карда мешуданд, аммо пеш аз он ки ин паёмҳо қори махсуси худро анҷом диҳанд, ҳеҷ нури иловагӣ набояд ошкор мегашт». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Мувофиқи ҳикмати илоҳӣ аст, ки боби дуҷуми Дониёл бар тасвири асос ёфтааст, зеро он озмоиши тасвири ҳайвонро намояндагӣ мекунад. Он донишҷӯёни нубувват, ки 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун иҷрои нубувват шинохтанд, ба таври рамзӣ китоби ниҳонро хӯрданд. Сипас онҳо боз ба сӯи роҳҳои қадимаи адвентизм роҳнамоӣ шуданд, чунон ки онҳо дар

чадвалҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850 падидор мешаванд. Роҳҳои қадима ҳаракати фариштаи аввалро муайян карданд, ки баъдан онҳо ба дарки он роҳнамоӣ шуданд, ки он намояндаи ҳаракати фариштаи сеюм будааст. Ҳамаи ваҳйҳои гаронбаҳое, ки онҳоро ба фаҳмидашон роҳнамоӣ карданд, дар натиҷаи дарки усули нубуввате ба вучуд омаданд, ки ба онҳо дода шуда буд. Он усул ба воситаи усули Уилям Миллер намунавор нишон дода шуда буд, ки он хангоме тасдиқ гардид, ки паёми аввали таърихи ӯ 11 августи соли 1840 бо қудрат тақвият ёфт.

«Дар соли 1840 боз як иҷрои назарраси пешгӯӣ таваҷҷуҳи васеъро барангехт. Ду сол пеш аз ин, Чозая Лич, яке аз воизони пешсафе, ки омадани дуюмро мавъиза мекард, тафсири бар Ваҳй 9 нашр намуд ва сукути Империяи Усмонию пешгӯӣ кард. Мувофиқи ҳисобҳои ӯ, ин қудрат мебоист... дар 11 августи соли 1840 сарнагун гардад, вақте ки метавон интизор буд, ки қудрати Усмонӣ дар Константинопол шикаста шавад. Ва ман бовар дорам, ки чунин хоҳад ёфт шуд».

«Дар ҳамон замони дақиқе ки муайян шуда буд, Туркия, ба воситаи сафирони худ, ҳимояи қудратҳои муттаҳидаи Аврупоро пазируфт ва ба ин васила худро зери назорати миллатҳои масеҳӣ қарор дод. Ин воқеа пешгӯиро айнан иҷро кард. Вақте ки ин маълум гардид, анбӯҳи зиёде ба дурустии усулҳои тафсири пешгӯёна, ки Миллер ва ҳамкоронаш қабул карда буданд, мӯътақид шуданд, ва ба ҳаракати омадани Масеҳ тақони шигифтангезе дода шуд. Мардони донишманд ва соҳибмақом бо Миллер ҳамроҳ шуданд, ҳам дар мавъиза кардан ва ҳам дар нашр намудани ақидаҳои ӯ, ва аз соли 1840 то 1844 ин кор ба суръат густариш ёфт». The Great Controversy, 334, 335.

Вақте ки одамон 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун иҷроиши нубувват пазируфтанд, онҳо ҳамчунин «ба дурустии усулҳои тафсири нубувватӣ, ки аз ҷониби» Future for America қабул шудаанд, бовар ҳосил карданд. Фаришта бо китоби пинҳон фуруд омада буд ва ба онҳое ки меҳӯрданд, амр карда буд, ки бихӯранд. Мантиқи нубувватие, ки дар китоби хурди таърихи миллерӣ ва дар китоби пинҳони таърихи ҳозираи мо ҷой дорад, барои бо амният аз озмоиши ташаккули сурати ҳайвон гузаштан зарур аст. Аммо пас аз хӯрдан, ё азхудкунии методологияи нубувватӣ, шогирд бояд баъд аз он тасдиқи аёни он чиро, ки пештар хӯрда буд, зоҳир намояд. Он амали имон бояд тавассути озмоише зоҳир гардад, ки аз он бо натиҷае, ки «торик» аст, гузар карда мешавад.

Қоидаҳои нубуввати Уилям Миллер дар таърихи фариштаи аввал, дар якҷоягӣ бо калидҳои нубувватие, ки дар таърихи фариштаи сеюм барқарор карда шуданд, ба толибилмони нубувват имкон медиҳад, ки дарк намоянд, ки ҳар яке аз он се фариштаи Ваҳй боби чордахум бо худ паёмеро дар як китобчаи хурд меовард, ки бояд хӯрда мешуд. Усуле, ки онҳо барои хӯрдани он баргузиданд, ба он толибилмон баъдан имкон медиҳад бубинанд, ки вақте фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум 11 сентябри соли 2001 нозил шуд, ӯ дар дасти худ китобе дошт, ки бояд хӯрда мешуд, гарчанде ки дар боби ҳаждаҳум ба таври мустақим зикр нагардидааст.

Фаришта дар дасти худ китобе пинҳон дошт. Ҳамин мантиқи нубувватист, ки Дониёл онро намояндагӣ мекунад, вақте ки ӯ интиҳоб намуд, то таоми Бобилро рад кунад. Ҳамин

мантиқи нубувватист, ки барои дидани ташаккули сурати ҳайвон зарур аст, зеро ҳарчанд ба мо хабар дода шудааст, ки «ҳаракатҳо» ва «воқеаҳо»-е вуҷуд доранд, ки дар ба вуҷуд овардани сурати ҳайвон ба амал оварда хоҳанд шуд, ба мо ҳамчунин хабар дода шудааст, ки ҳаракат барои қонунгузориҳои якшанбе дар «торикӣ» чараён дорад. Мо бояд «айнакҳои диди шабонаи» рӯхонӣ дошта бошем, то тавонем ҳаракатҳои онҳоро дар торикӣ бубинем, зеро он ташаккули сурат аст, аммо он дар «торикӣ» ташаккул меёбад. Он танҳо ба воситаи қоидаҳои нубувватӣ шинохта хоҳад шуд, ки донишҷӯи нубувват ҳангоми шинохтани 11 сентябри соли 2001 ҳамчун иҷрои омадани Войи сеюм қабул карда буд.

«Худо он чиро ки бояд дар рӯзҳои охир ба амал ояд, ошкор намудааст, то ки қавми Ё барои устувор истодан бар зидди тӯфони муҳолифат ва ғазаб омода бошанд. Онҳое ки аз воқеаҳои, ки дар пеши рӯ доранд, огоҳ карда шудаанд, набояд бо интизори ором ба тӯфони оянда нишинанд ва худро бо он тасалли диҳанд, ки Худованд дар рӯзи тангӣ содиқони Худро паноҳ хоҳад дод. Мо бояд мисли одамоне бошем, ки Парвардигори худро интизоранд, на дар чашмдошти бекорона, балки дар меҳнати ҷиддӣ, бо имони устувор. Ҳоло вақти он нест, ки бигузorem ақлҳои мо ба ҷизҳои қамаҳамият банд шаванд. Дар ҳоле ки одамон дар хобанд, Шайтон фаъолона шароитро тавре муҳайё месозад, ки қавми Худованд на раҳм бинанду на адолат. Ҳаракати якшанбе ҳоло роҳи худро дар торикӣ мекушояд. Роҳбарон масъалаи ҳақиқиро пинҳон медоранд, ва бисёре аз онҳое ки ба ин ҳаракат мепайванданд, худ намебинанд, ки ин чараёни пинҳонӣ ба кучо майл дорад. Даъвоҳои он мулоим ва зоҳиран масеҳӣ мебошанд, аммо вақте сухан гӯяд, рӯҳи аждаҳоро ошкор хоҳад кард. Вазифаи мост, ки ҳар он чиро ки дар қудрати мост, ба ҷо оварем, то хатари таҳдидшударо пешгирӣ намоем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо худро дар назди мардум ба таври дуруст нишон додан таассубро безарар гардонем. Мо бояд масъалаи воқеии мавриди баҳсро пеши назари онҳо оварем ва ба ин васила муассиртарин эътирозро бар зидди тадбирҳои, ки озодии вичдонро маҳдуд месозанд, ба миён гузорем. Мо бояд Навиштаҳоро тафтиш кунем ва тавонем сабаби имони худро баён намоем. Набӣ мегӯяд: “Бадкорон бадӣ хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид.” Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 452.»

Дониёл намояндаи «хирадмандон» аст, ки метавонанд ҳаракатро барои қонунгузориҳои рӯзи якшанбе бубинанд, ҳарчанд он дар «торикӣ» чараён дорад. Ё метавонад чунин кунад, зеро пеш аз озмоиши биной, аз озмоиши парҳезӣ гузашта буд. Озмоиши биноии ташаккули сурати ҳайвон дар «торикӣ» ба амал меояд.

Мо баррасии боби дуҷуми китоби Дониёлро ҳамчун паёми фариштаи дуҷум дар мақолаи навбатӣ оғоз хоҳем кард.

Ва кӯронро ба роҳе, ки намедонистанд, хоҳам овард; онҳоро ба пайроҳаҳои, ки нашинохта буданд, роҳнамоӣ хоҳам кард; торикиро пеши рӯяшон ба нур ва қачиро ба ростӣ табдил хоҳам дод. Ин корҳоро барои онҳо хоҳам кард ва онҳоро тарк нахоҳам намуд. Ишаъё 42:16.